

เอกสาร และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาประเทศทั้งในเอเชีย อเมริกา และละตินอเมริกา เพราะภาษาอังกฤษใช้ในการติดต่อสื่อสารภายในประเทศ (Internal Communication) เพื่อถ่ายทอดความรู้ทางค่านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ (International Communication) จะเห็นได้ว่าจุดประสงค์ใหญ่ของภาษาอังกฤษ คือ เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร (Communication) อันเป็นจุดประสงค์พื้นฐานของการเรียนการสอนภาษา ฉะนั้นการสอนภาษาอังกฤษในระดับสูงจึงเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาอื่น ๆ ในแง่ที่มีบทบาทเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาด้านวิชาการและการนำไปใช้เป็นเครื่องมือขนขวายหาความรู้ที่มีอยู่ในภาษาอื่น ๆ นั้นเอง ¹

นักวิชาการยอมรับกันทั่วไปในเรื่องความจำเป็นของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิทยาศาสตร์ เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อระหว่างนักวิทยาศาสตร์ชาติต่าง ๆ เมื่อ ค.ศ. 1959 ยูเนสโก (UNESCO) รายงานว่าสองในสามของหนังสือเกี่ยวกับวิศวกรรมศาสตร์นั้นเป็นภาษาอังกฤษ แต่จำนวนวิศวกรมากกว่าสองในสามของโลกไม่สามารถอ่านตำราภาษาอังกฤษได้¹ ในขณะที่ตำราภาษา

---

¹ Ronald Mackay and Alan Mountford, eds., English for Specific Purposes (London: Longman Group, Limited, 1975), p. 1.

อังกฤษมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ผู้ที่ต้องการประสบความสำเร็จในอาชีพจึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ และสามารถเข้าร่วมการประชุมทางวิชาการซึ่งส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษด้วย ¹

เท่าที่ผ่านมา ผู้สอนภาษาอังกฤษได้พยายามปรับปรุงการสอนให้เข้ากับความสามารถของผู้เรียนและเหมาะสมกับความต้องการและจุดประสงค์ของผู้เรียน ผู้สอนควรตระหนักถึงจุดประสงค์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อจะได้หาวิธีให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์นั้น ฉะนั้นในการวางหลักสูตรจึงควรคำนึงถึงจุดประสงค์ของผู้เรียนด้วย ²

ควยเหตุนี้จึงได้เกิดการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (English for Academic Purposes) ขึ้น โดยพิจารณาสาเหตุได้ว่าเป็นเพราะ ³

1. เกิดจากความสามารถของนักภาษาศาสตร์ที่เห็นว่าภาษาส่วนที่นำมาเรียนในแต่ละสาขาวิชาควรต่างกันอย่างไร

004182

¹ Ronald Mackay and Alan Mountford, eds., The Teaching of English for Special Purposes: Theory and Practice (London: Longman Group Limited, 1978), p. 7.

² H. F. Brookes and H. Ross, English as a Foreign Language for Science Students (London: Heinmann, 1978), p. 5.

³ Panninee Sagarik, "English for Academic Purposes in Thailand - an Overview Presented at the National EAP Conference at Chulalongkorn University," p. 7.

2. เกิดจากการที่นักการศึกษาพยายามนำจุดประสงค์ ทรัพยากรทางการศึกษา และเวลามาใช้อย่างสมดุลกัน

3. เกิดจากความกระตือรือร้นของผู้สอนภาษา การทดลองใช้วิธีการสอนต่าง ๆ อิทธิพลของสาขาวิชาต่าง ๆ มีต่อการสอนภาษาอังกฤษ และการวิจัยเปรียบเทียบในวิธีการสอนภาษา

4. เพื่อเป็นการตอบสนองต่อความรู้สึกที่ว่าวิธีการสอนเก่า ๆ นั้นล้มเหลวถึงเวลาที่ต้องทดลองหาวิธีการใหม่ ๆ มาใช้

การสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชานั้นเป็นการพัฒนาการเรียนการสอนแบบหนึ่งซึ่งพัฒนาอย่างรวดเร็ว และมีผลต่อการเรียนการสอนมาก เพราะปัจจุบันจำนวนผู้เรียนภาษาต่างประเทศโดยมีจุดประสงค์แตกต่างกันไปมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เช่น เรียนภาษาเพื่อศึกษาการบินเร็วกว่าเสียงของรัสเซีย เพื่อเป็นตัวแทนจำหน่ายเครื่องไฟฟ้าของเยอรมัน เพื่อขยายกิจการอุตสาหกรรมเหล็กไว้ในโปรตุเกส เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาเพื่อจุดประสงค์เฉพาะเหล่านี้เป็นปฏิริยาโต้ตอบกับการเรียนภาษาแบบเก่า ที่เรียนภาษาเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยศาสตร์ หรือศิลปศาสตร์ โดยทั้งผู้สอนและผู้เรียนต่างเข้าใจกันว่าเป้าหมายในการเรียนภาษา คือเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับภาษานั้น ๆ แต่จากสภาพที่เป็นจริงในปัจจุบันจะพบว่า ผู้เรียนส่วนมากถ้าไม่ใช่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกไม่จำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษหมดทุกแง่มุม สิ่งที่สำคัญ คือความสามารถในการใช้ภาษาแบบจำกัดซึ่งถูกกำหนดไว้ได้ นั่นคือใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาคำรา วิชาการต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ ฉะนั้นจึงเป็นการสมควรที่จะสอนในสิ่งที่เขาควรรู้มากกว่าการสอนภาษาในแง่อื่น ๆ เช่น แบบวรรณคดี หรือบทสนทนา ซึ่งนิยมเรียนโดยทั่วไป นอกจากนี้เราต้องยอมรับว่า โปรแกรมภาษาอังกฤษแบบทั่วไปมักล้มเหลวในการช่วยให้ผู้เรียนเข้าสู่ระดับที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้ในสาขาวิชาอื่น ๆ นักศึกษาปีที่ 1 ส่วนมากไม่สามารถอ่านตำราภาษาอังกฤษ

ได้เข้าใจอย่างรวดเร็ว ความล้มเหลวของโปรแกรมภาษาอังกฤษทั่วไปปรากฏทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพราะการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปขาดเป้าหมายที่เด่นชัด ประกอบกับการสอนภาษาในแง่ต่าง ๆ ที่นักศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์หรือพาณิชยศาสตร์แทบจะไม่พบ กล่าวคือ โปรแกรมเหล่านี้มีแนวโน้มไปในทางที่สอนเกี่ยวกับส่วนประกอบย่อย ๆ ของภาษา เหมือนก้อนอิฐแต่ละก้อนที่แยกกันอยู่ ไม่ได้รวมกันเป็นสิ่งก่อสร้าง คือ เน้นส่วนประกอบย่อยมากกว่าภาษาทั้งหมดที่ทำหน้าที่สื่อสารเนื้อหาวิชา

อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรนำเอาความล้มเหลวของการสอนภาษาอังกฤษแบบทั่วไปมาชี้ว่าโปรแกรมทางภาษาทั้งหมดควรเป็นภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา แม้แต่ในระดับมหาวิทยาลัยก็ยังมี การขัดแย้งกันเป็นสองฝ่าย คือ ฝ่ายภาษาอังกฤษทั่วไปและฝ่ายภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ฝ่ายที่เห็นว่าควรเป็นภาษาอังกฤษทั่วไปเพราะเห็นว่าน่าไม่ใช้ไคท์นัท เป็นพื้นฐานในการสร้างความเคยชินกับภาษา ให้เป็นองค์ประกอบของผู้ที่จะไปทำงานในระดับสูง เหมือนกับการศึกษาวิชาทั่วไป ของคนในโลกปัจจุบัน ซึ่งมีการใช้ภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวางเป็นภาษาที่ 1 หรือ 2 เป็นสื่อกลางที่ใช้ในการสื่อสารมากกว่าภาษาอื่น ๆ แต่กระนั้นอีกฝ่ายยังเห็นว่าภาษาอังกฤษทั่วไปซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นก็ยังไม่เพียงพอ ควรมีการเสริมสร้างควมภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ภายในช่วงระยะเวลาเรียนที่จำกัด แต่ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาก็ไม่ใช่สิ่งที่จะใช้รักษาขอบครองทั้งหมด เป็นแต่สิ่งที่ใช้แก้ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ โดยจะเห็นว่า เป็นวิธีการที่ใช้ทรัพยากรทางเวลาเงิน และบุคลากรที่ฝึกขึ้นและมีอยู่จำนวนจำกัดให้ได้ประสิทธิภาพมากที่สุดในเวลานั้นจำกัด เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

บางครั้งมีผู้คิดกันว่า การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาเป็นนวัตกรรมทางการศึกษา แท้จริงแล้วการสอนภาษาแบบนี้มีมานานแล้วอย่างน้อยครึ่งศตวรรษ มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วและกว้างขวางในระยะหลัง ๆ นี้ โดยเฉพาะใน

การสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา และยังเป็นที่ยอมรับอีกว่าการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาจะเป็นส่วนประกอบสำคัญประการหนึ่งของแนวโน้มทางการศึกษา ไม่ใช่เฉพาะแต่ทางภาษาเท่านั้น แต่ยังมีส่วนต่อวิชากรอื่น ๆ อีกด้วย เพราะมีการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชา 2 แบบ ที่เป็นที่ยุ้จักกันมานานแล้ว คือ "ภาษาสำหรับนักท่อง-เที่ยว" และ "ภาษาเยอรมันสำหรับนักศึกษาทางคานวิทยาศาสตร์" ภาษาสำหรับนักท่องเที่ยวเป็นหลักสูตร์ที่จัดขึ้นอยู่เสมอเพื่อผู้จะเดินทางไปต่างประเทศและต้องการรู้ภาษาเพียงเพื่อช่วยใ้การท่องเที่ยวนุ่กสนานขึ้น แต่ไม่ยอกเสียเวลาเรียนนาน ผู้เรียนจะมีหนังสือคู่มือเล่มเล็ก ๆ เกี่ยวกับคำศัพท์และวลีที่ใ้ในชีวิตประจำวันติดตัวไปคย การเรียนคยตนเองเช่นนี้มีมานานกวาคึ่งศตวรรษ หนังสือคู่มือเหล่านี้จะเป็นแบบเรียนงาย ๆ เทียบระหว่าง 2 ภาษา และบางครั้งก้าวหน้าไปจนมีถึง 6 ภาษาในเล่มเดียวกัน

ส่วนรายวิชาทางภาษาแบบ "ภาษาเยอรมันสำหรับนักศึกษาทางคานวิทยาศาสตร์" นับไ้ว่าเป็นการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาแบบแรกสุดเทที่ปฏิบัติกันมาครูจะสอนไ้ยากกรณตามแบบที่กำหนดไว้ขณะที่แบบฝึกหัดและตำราไ้มาจากหนังสือวิทยาศาสตร์ในสาขาที่เกิยของ รายวิชาแบบนี้ในภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย หรือเยอรมัน มักสอนเพื่อใ้ผู้เรียนมีความสามารถแปลตำราภาษาต่างประเทศเฉพาะสาขาวิชา โดยการใ้ทุนจนากรมช่วย แต่เทที่ใ้เป็นอยูม่แวการแปลภาษาต่างประเทศกั้ถึว่าถาน ถ้าเขาสอบวิชาเฉพาะของสาขาวิชาไ้ ทำใ้ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการเรียนแปล เป็นผลใ้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพ

สงครามโลกครั้งที่ 2 ทำใ้การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาขยายตัวอย่างรวดเร็วในกองทัพอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และชาติอื่น ๆ เพราะเกิดความจำเป็นเฉพาะหน้าใ้ต้องใช้คนที่มีความรู้ทางภาษาใดภาษาหนึ่งโดยเฉพาะในการทำงานเฉพาะอยาง

ปัจจุบันนี้ธุรกิจการค้าขายระหว่างประเทศต่าง ๆ ได้ขยายวงมากขึ้น ทำให้เกิดความต้องการหลักสูตรภาษาทางธุรกิจขึ้น โดยประสงค์ให้เนื้อหาวิชาเป็นรูปแบบที่ช่วยในการเจรจาติดต่อทางธุรกิจ ถกเถียง โต้แย้งสัญญา แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นและขยายกิจการโดยใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในการพูดและการเขียน ซึ่งยอมมีลีลาและวาทะเฉพาะแบบ แต่ขณะเดียวกันในการเจรจาก็จำเป็นต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษทั่วไปด้วย ฉะนั้นการจะเรียนภาษาทางธุรกิจอย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอ การเรียนภาษาเพื่อการค้าและการติดต่อธุรกิจทำให้เกิดชั้นเรียนที่มีลักษณะแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด 2 แบบ คือ แบบที่สอนผู้เริ่มเรียน และแบบที่สอนผู้เรียนภาษาอังกฤษแบบทั่วไปมาแล้วและมาเรียนเพิ่มเติมเฉพาะภาษาทางธุรกิจการบัญชีเท่านั้น

ยุคนี้นับได้ว่า เป็นยุคที่การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาสัมพันธ์มากต่อความคิดทางการศึกษาในทุกประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียน ในแง่ที่การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาสามารถตอบสนองจุดประสงค์ทางการศึกษาแบบที่ให้ศึกษาตัวผู้เรียน วิเคราะห์ความต้องการและจุดประสงค์ในการเรียนของตนเอง ให้ตัวผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียน การสอน เช่น จัดการสอนให้ผู้เรียนที่อยู่ระหว่างการฝึกเป็นวิศวกรไฟฟ้า หรือจัดการสอนเพื่อนำไปใช้ในการเรียนเศรษฐศาสตร์ เป็นต้น จะเห็นว่าการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชากำลังพัฒนาไปพร้อม ๆ กับการศึกษาแบบรายบุคคลตามการศึกษาแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน

การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชา¹ (Special purpose language teaching หรือ SP-LT) หรือการสอนภาษาเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ คือ

¹ Peter Strevens, "Special-Purpose Language Learning: A Perspective," Language Teaching and Linguistics: Survey (London: Cambridge University Press, 1978), pp. 185-200.

การสอนที่ถูกกำหนดขึ้นตามความต้องการของผู้เรียน มีใช้จากส่วนประกอบภายนอก เช่น จากหลักการศึกษารวมโดยทั่วไป เป็นต้น ตามทฤษฎีแล้วภาษาใดก็ตามที่มีการเรียนการสอนก็สามารถจัดให้มีการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาได้ แต่ในค่านิยมปฏิบัติ ความต้องการการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาจะเกิดขึ้นเฉพาะกับภาษาสำคัญ ๆ ที่ใช้เป็นสากลเท่านั้น เช่น ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (English for Special Purposes หรือ ESP) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ SP-LT และกำลังแพร่หลายอย่างรวดเร็ว

ปัญหาในการจำกัดความต้องการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชา มี 3 ประการ คือ

1. ปัญหาในการแบ่งแยกภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาออกจากกันอย่างเด็ดขาด ผู้ที่สนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป ซึ่งถือว่าภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายทางมนุษยศาสตร์ และอักษรศาสตร์ คิดว่าภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาเป็นสิ่งที่ทอดทิ้งคุณค่าของภาษาคงกล่าว ทั้งภาษาอังกฤษทั่วไปนั้นอาจถือได้ว่าก็มีจุดประสงค์เฉพาะอยู่ในตัวเองด้วย โดยอาจจะเรียกชื่อใหม่ว่า "ภาษาอังกฤษสำหรับการศึกษาทั่วไป" หรือในระดับสูงก็เรียกว่า "ภาษาอังกฤษเพื่อการวิจารณ์วรรณคดี" ในทำนองเดียวกันภาษาอื่น ๆ ก็น่าจะทำเช่นนี้บ้าง การไม่ต้องการแบ่งแยกการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาออกจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปนั้น เนื่องจากการสอนภาษาในปัจจุบันประสบปัญหาในเรื่องวิธีการสอนภาษาแบบแปลกใหม่ ทันสมัย และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป หรืออาจเป็นปฏิกิริยาต่อต้านความยากลำบาก และปัญหาที่พบในการเปลี่ยนแนวการสอนภาษา เช่น จากวิชาเลือกมาเป็นวิชาบังคับ ความคิดในเรื่องการสอนเพื่อจุดประสงค์เฉพาะมักทำให้ผู้สอนภาษาวิตกว่าการเรียนภาษาจะไม่เป็นส่วนหนึ่งของมนุษยศาสตร์ตามที่เขาเคยเรียนมา แต่ปัญหานี้จะหมดไปถ้าผู้สอนเข้าใจถึงปัญหาของการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปว่าต้องมีการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นสำหรับสาขาวิชามากยิ่งขึ้น รวมทั้งการสอนภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน ฯลฯ ไม่เพียงแต่พัฒนาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาเพียงภาษาเดียว

2. การขยายตัวของการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาอย่างรวดเร็ว เมื่อ กิจศัพท์ของการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาแพร่หลายออกไป ก็มีการพยายาม นำเอาความคิดนี้ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ไปใช้กับผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศที่มีเวลาในการเรียนภาษาน้อย และต้องการนำภาษาไปใช้ในการทำงานของเขาเท่านั้น เช่น ในธุรกิจหลายอย่างและการช่าง เช่น ช่างไม้ ช่างปูน ช่างก่อสร้าง ช่างไฟฟ้า ช่างซ่อมรถ ฯลฯ ทั้งในประเทศที่กำลังพัฒนาที่ได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศทั้งด้านการเงิน เครื่องมือ และบุคลากร ชาวต่างประเทศเหล่านี้จะเข้ามาเพียงชั่วคราว คนงานพื้นเมืองที่มีการศึกษาน้อยยอมจำนนไปเรียนรูภาษาในระดั้มต่ำเท่าที่จำเป็น แต่มักขาดครูผู้สอนที่ชำนาญและเหมาะสม ส่วนการสอนเท่าที่เป็นอยู่ก็แตกต่างกันมาก ที่หนึ่งอาจจะมีการติดต่อกับนักภาษาศาสตร์เข้ามาสอนและอบรมชาวพื้นเมืองให้รู้วิธีการสอนที่ถูกต้อง แต่อีกที่หนึ่งอาจมีการสอนแบบที่มีแครายการคำศัพท์พื้นเมืองเทียบคำศัพท์เทคนิคระหว่าง 2 ภาษาเท่านั้น ปัญหาจึงเกิดขึ้นกับการสอนภาษาแบบหลังว่าสามารถจะจัดการสอนที่จริงจังได้หรือไม่อย่างไร

3. การทำตามสมัยนิยมและเชื่อถือกิตติศัพท์ของการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชา การเรียนการสอนภาษาได้รับอิทธิพลจากความคิดเห็นของครู ผู้บริหาร ตลอดจนบุคคลทั่วไป มากกว่าวิชาอื่น ๆ จนถึงกลายเป็นสมัยนิยม ดังเช่นที่ในบางสมัยมีความนิยมวิธีการเรียนการสอนโดยเฉพาะ เช่น audio-lingual method หรือในบางครั้งเป็นเทคนิค เช่น programmed workbooks หรือเป็นอุปกรณ์การสอน เช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา (language laboratories) แต่วิธีการต่าง ๆ เหล่านี้มักจะนิยมสูงสุดกันอยู่ไม่นาน หรือนำเอาข้อดีของแต่ละวิธีการมาใช้ผสมกัน ก็เปลี่ยนไปหาแบบอย่าง-วิธีการอื่น ๆ อีกต่อไป ขณะนี้การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชากำลังเป็นที่นิยมกัน รายวิชาต่าง ๆ พวกกันตั้งชื่อว่าเป็น "ภาษาสำหรับสาขาวิชาเฉพาะ" กันเป็นส่วนใหญ่ เพราะผู้จัดหลักสูตรเชื่อว่า

จะเป็นสิ่งดึงดูดผู้เรียน แล้วกำหนดให้สอนแบบนี้โดยไม่คำนึงถึงการให้การอบรมในวิธีการสอน และไม่มีความรู้ทางสาขาวิชาเลย นอกจากเรื่องสมัยนิยมแล้วอาจเป็นเพราะครูทุกคนและบุคลากรจะเป็นครูจำเป็นจะต้องคอยให้ความสนใจวิธีการสอนใหม่ ๆ มีการทดลองเทคนิคใหม่ ๆ ในสถานการณ์เฉพาะของแต่ละคน รับและปรับปรุงให้เข้ากับแนวโน้มใหม่ ๆ แต่ผู้สอนและผู้บริหารการศึกษาควรคำนึงถึงการปรับปรุงแนวคิดใหม่ ๆ ให้เหมาะสมต่อสภาพการเรียนการสอนในห้องเรียน ไม่ใช่วิ่งตามค่านิยมสมัยใหม่แต่เพียงอย่างเดียว

หลักเกณฑ์สำคัญในการจำกัดความการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชา

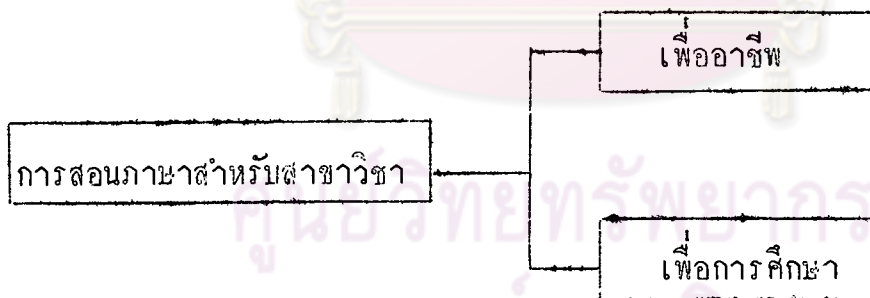
1. จุดประสงค์ในการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่สุด
2. เนื้อหาของการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาถูกกำหนดด้วย
  - ก. ขอบเขตจำกัดเฉพาะทักษะพื้นฐาน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน เฉพาะสิ่งที่คุณเรียนต้องการเท่านั้น
  - ข. การเลือกเนื้อหา เลือกใช้แต่คำศัพท์ หลักไวยากรณ์ หน้าที่ของภาษา เฉพาะสิ่งที่คุณเรียนต้องการเท่านั้น
  - ค. โครงเรื่องและหัวข้อ เลือกใช้แต่โครงเรื่อง หัวข้อ สถานการณ์ การอ่าน การเจรจาโต้ตอบ ฯลฯ เฉพาะสิ่งที่คุณเรียนต้องการเท่านั้น
  - ง. จุดประสงค์ของการสื่อสาร เลือกใช้แต่จุดประสงค์ของการสื่อสารสิ่งจำเป็นในการใช้สื่อความหมาย (ปฏิกริยาโต้ตอบที่เหมาะสมในการใช้ภาษากับผู้อื่นไม่ว่าจะคนเดียวหรือเป็นกลุ่ม) เฉพาะสิ่งที่คุณเรียนต้องการเท่านั้น
3. วิธีการสอน จะเป็นวิธีใดก็ได้ที่เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียนการสอน นั่นคือ การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชานั้นโดยเนื้อหาไม่ใช่วิธีการสอนและไม่กำหนดวิธีการสอนที่ตายตัว

ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา อาจแบ่งได้เป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ (English for Occupational Purposes หรือ EOP) เป็นภาษาอังกฤษที่ใช้แตกต่างกันตามอาชีพ เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานคัมเพิลิ่ง นักอนุนิยมิทยา พนักงานบนเครื่องบิน เป็นต้น ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพนี้จัดโปรแกรมได้ 2 ประเภท คือ เพื่อผู้เรียนที่มีประสบการณ์ในงานนั้น ๆ แล้ว หรือเพื่อผู้เรียนที่กำลังจะไปมีอาชีพนั้น ๆ

2. ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (English for Academic Purposes หรือ EAP) เป็นภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนใช้ในแต่ละสาขาวิชา เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับวิชาวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เกษตรศาสตร์ หรือวรรณคดีวิจารณ์ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าหลักสูตรการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาทั้งหมดถ้าไม่ใช่มุ่งเพื่ออาชีพก็เป็นเพื่อการศึกษา เพราะผู้เรียนเรียนด้วยความจำเป็นต้องใช้ภาษาในงานหรือการเรียนของเขา นั่นคือ

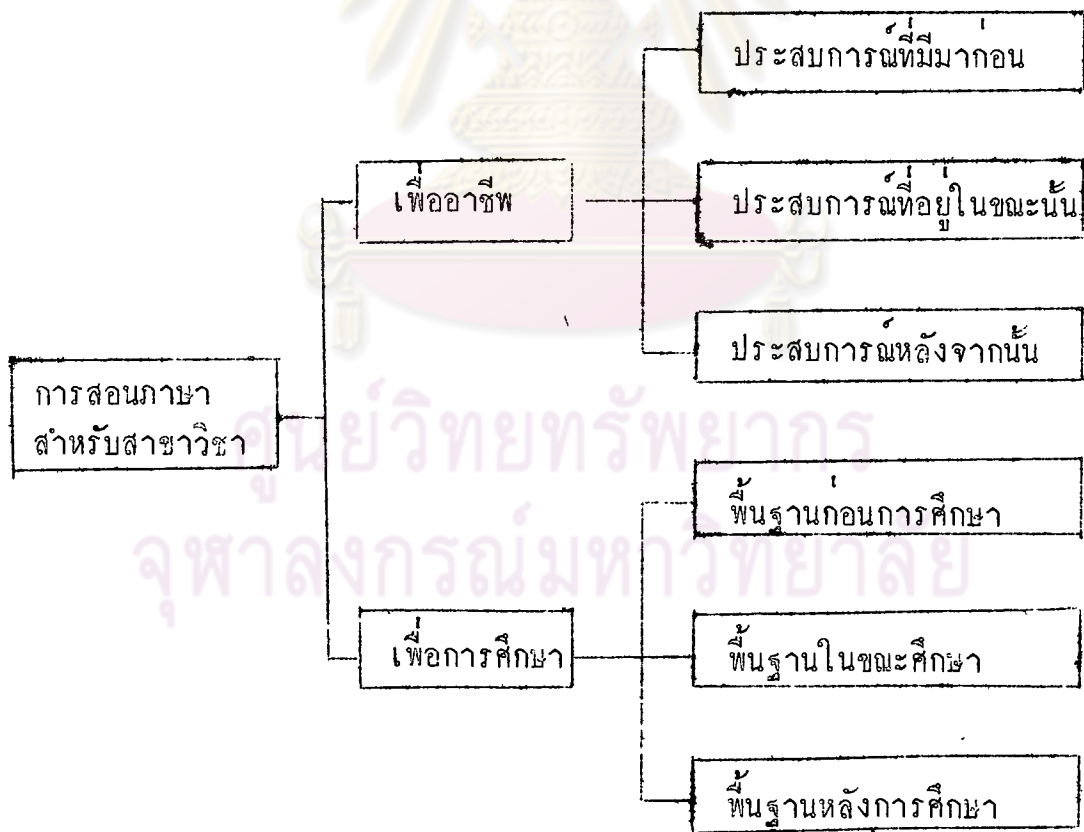

ความแตกต่างนี้สำคัญมากในแง่ปฏิบัติ เนื่องจากผู้เรียนที่จะนำไปใช้ในการทำงานมักจะนำไปใช้อย่างจริงจัง ไม่คั่นตอนการเรียนในสิ่งที่เขารู้สึกว่าไม่สัมพันธ์กับอาชีพของเขา ผู้เรียนเหล่านี้ต้องการฝึกใช้ภาษาเพื่อนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ และไม่สนใจความพิถีพิถันทางด้านสุนทรีย์ เช่น ลีลาภาษาที่หรูหรา

สละสลวย การออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษา เป็นต้น นอกจากนั้นผู้เรียนภาษาสำหรับสาขาวิชาเพื่อผลทางวิชาชีพมักจะมีพื้นฐานทางการศึกษาน้อย มีประสบการณ์ทางภาษาน้อย แต่ก็มีทัศนคติเชื่อมั่นในตนเองสูง พวกเขา มักชอบการเรียนรู้แบบให้มีบทบาทสมมุติ (role-playing) หรือการเลียนแบบบทบาทต่าง ๆ (role-simulation)

หลักสูตรการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาสำหรับอาชีพและสำหรับการศึกษาคำเป็นต้องแบ่งแยกไปตามพื้นฐานและประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียน

พื้นฐานของการจัดการเรียนการสอน

เนื่องจากการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาที่แตกต่างกันหลายแบบ ฉะนั้น
 หลักสูตร เดียวหรือหลักสูตรแบบเดียวไม่สามารถใช้เป็นบรรทัดฐานได้ หลักสูตรที่ใช้
 จึงเป็นการรวมหลักสูตรทุกแบบที่มีอยู่และวิธีการสอนทุกชนิด การจะเลือกใช้หลักสูตร
 และวิธีการสอนแบบใดขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางอาชีพของผู้เรียน การฝึกฝนและเทคนิค
 ของผู้สอน

การกำหนดเนื้อหาของการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชา ต้องวิเคราะห์ความ
 ต้องการของผู้เรียนโดยเน้นที่การสื่อสารว่าผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อประกอบกิจการใดใน
 งานของเขา ต่อไปเป็นตัวอย่างหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษส่วนหนึ่งที่จัดขึ้นสำหรับ
 คนงานในโรงงานหรือโรงฝึกงาน ซึ่งมีการจัดลำดับชั้นของการสื่อสาร (commu-
 nicative categories)

I. หลักสูตรทั่วไป

ก. คำสั่ง

รับและเข้าใจคำสั่ง

ออกคำสั่ง

ถ่ายทอดคำสั่ง

การใช้คำสั่งให้เหมาะกับระดับชั้นผู้บังคับบัญชา ภาษาทางการ ภาษาที่สุภาพ

การรับคำสั่งแบบเห็นควย/ไม่เห็นควย

ขอความทักทายต่อการเข้าใจ

ข. ประโยคคำถาม

แบบที่สำคัญ : คำถามแบบใช้กริยาช่วยนำหน้า

คำถามแบบใช้ Wh นำหน้า

คำถามแบบ How + คุณศัพท์

การซักถามคำสั่งที่ได้รับ

การถามเหตุผล

ค. การขอคำแนะนำ

การขอรายละเอียดเพิ่มเติม การยืนยัน
การขอคำแนะนำหรือความช่วยเหลือ

ง. การพูดถึงปัญหาและอุปสรรคในเรื่อง

ความยุ่งยาก
สิ่งที่กระทำไม่ได้หรือเป็นไปไม่ได้
การกระทำโดยไม่เจตนา

จ. การแนะนำให้เลือก

สิ่งที่เลือกกระทำ
ตัวบุคคลอื่น

ฉ. การวัดและปริมาณ

การอธิบายเรื่องเกี่ยวกับปริมาณให้เข้าใจ
การอธิบายเรื่องเกี่ยวกับตารางให้เข้าใจ
จำนวน สัญลักษณ์ที่รวมกันทั่วไป

ช. อันตรายและเรื่องฉุกเฉิน สัญญาณ กฎการรักษาความปลอดภัย

คำสั่งในที่สาธารณะ ประกาศ แจ้งความ
อันตรายชนิดต่าง ๆ
คำเตือนอื่น ๆ
สัญญาณทางเสียงและภาพ

ซ. บาดเจ็บ สุขภาพ

อุปสรรคชนิดต่าง ๆ

สภาพของสุขภาพส่วนตัว
 การได้รับบาดเจ็บแบบต่าง ๆ
 สาเหตุของบาดเจ็บหรือการตายโดยอุบัติเหตุ
 ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย
 การให้ความช่วยเหลือผู้ได้รับอุบัติเหตุหรือได้รับบาดเจ็บ

II. การสื่อสารทางสังคม

- ก. การสนทนาโต้ตอบและการเขียนโดยทั่วไป
 ลักษณะประจำตัว ชื่อ อายุ สถานที่เกิด งาน ครอบครัว บ้าน
 การทักทาย การพูดคุยอย่างสุภาพ กีฬา โทรศัพท์ การเมือง บัตร
 รายละเอียดของเครื่องสุขภัณฑ์
 ชั่วโมงทำงาน ช่วงหยุดพัก เวลาอาหาร โรงงาน การคมนาคมขนส่ง
 การตกเตียงอภิปรายในการจัดการธุรกิจ คนงาน สหพันธ์
 การจ่ายค่าตอบแทน เงินไซ เอกสาร
 การอภิปรายถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรม
- ข. การรับและพูดโทรศัพท์
 การบอกเบอร์โทรศัพท์
 วิธีการพูดโทรศัพท์

III. จุดประสงค์ทางการสื่อสารเฉพาะ

(สำหรับงานหนึ่งโดยเฉพาะ)

- ก. การปฏิบัติตามกฎการรักษาความปลอดภัย
 ข. เสื้อผ้าและเครื่องมือในการป้องกันภัย
 ค. อุปสรรคเฉพาะอย่าง
 ง. เครื่องมือที่ใช้ เครื่องประกอบ อุปกรณ์

- จ. งานเฉพาะบุคคล
- ฉ. ลักษณะพิเศษเฉพาะอย่าง
- ช. ภาษาท้องถิ่น สำเนียง

อย่างไรก็ตามผู้เขียนหลักสูตรแต่ละคนสามารถพัฒนาแบบอย่างเฉพาะของตนเองขึ้นมาได้ โดยการยืมสิ่งที่เหมาะสมจากผู้อื่น และคิดแบบเฉพาะอย่างที่เป็นขึ้น หลักสูตรที่ยกมานั้นคัดแปลงจากลำคัมหนาทที่ทางภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าจากรายการของศัพท์และโครงสร้าง

ความต้องการการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วมาก จนจำนวนครูสอนที่ศึกษาเฉพาะด้านนี้ไม่เพียงพอ ครูสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาส่วนมากจะได้รับการฝึกฝนการสอนภาษาแบบทั่วไป มักจะฝึกพื้นฐานการศึกษาทางด้านอักษรศาสตร์หรือศิลปศาสตร์แทบทั้งสิ้น จึงมีความรู้ทางด้านสังคมศาสตร์น้อยมาก และยิ่งทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีก็ยิ่งน้อยลงไปอีก ดังนั้นจึงทำให้การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาไม่มีประสิทธิภาพ

การแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่ทำกันอยู่มี 3 วิธี คือ

1. จัดโปรแกรมฝึกครูที่มีอยู่ เช่น ให้ฝึกฝนเพิ่มหรือเรียนต่อทางภาษาศาสตร์ประยุกต์ในระดับที่สูงขึ้น
2. ขอความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ในการวิเคราะห์ความต้องการปรับปรุงหลักสูตร เขียนเนื้อหาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญทางสาขาวิชาเข้าร่วมการสอนภาษาอีกด้วย
3. ครูผู้สอนต้องลงมือเตรียมเนื้อหา ตำรา อุปกรณ์เอง ให้เหมาะสมกับภาษาเฉพาะแบบของแต่ละสาขาวิชา เพื่อกันความผิดพลาดขั้นพื้นฐาน อันทำให้เกิดความไม่มั่นใจ

ครูที่มีการฝึกฝนมาไม่เพียงพอ และมีประสบการณ์น้อย อาจจะมีรู้สึกวิตกต่อการที่จะต้องไปสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ครูเหล่านี้จึงควรได้เรียนรู้

ลึกซึ้งถึงลักษณะ อုပ်นิสัย แนวความคิด และการทำงานของผู้ทำงานในสาขาวิชานั้น รวมถึงต้องเรียนรู้และฝึกฝนวิธีสร้างวัสดุประกอบการสอนขึ้นมาเองอีกด้วย แต่เพราะหนังสือตำราเรียนทางคานนี้มีน้อยมาก ทั้งยังมีปัญหาการขาดแคลนตำราที่ใช้เฉพาะสาขาวิชา สำนักพิมพ์ใหญ่ ๆ พอจะทราบถึงความต้องการ และบ้างก็ได้พิมพ์หนังสือจำนวนมากสำหรับการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชา โดยเฉพาะในสาขาวิชาที่เห็นได้ชัดว่าจำเป็นอย่างเร่งด่วน เช่น สาขาวิชาทางการแพทย์ วิทยาศาสตร์ทั่วไป ธุรกิจ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ และเคมี เป็นต้น แต่ในสาขาวิชาอื่น ๆ ยังคงขาดแคลนหนังสือ ตำราอยู่

ลักษณะหนังสือตำราภาษาสำหรับสาขาวิชาจะแตกต่างจากตำราทั่วไป คือ

1. ให้ความสนใจต่อการอ่านมากกว่าการพูดและการเขียน
2. ฝึกทักษะในการอ่านจากตำราที่แท้จริงทางสาขาวิชาเฉพาะ โดย

อ่านตีความ

3. ครูผู้สอนภาษาและผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาวิชาร่วมมือกันเขียนตำรา
4. ไขกฎเกณฑ์ทางหน้าที่ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย เพื่อเลือกเนื้อหา

ในการสร้างตำรา

จะเห็นได้ว่า การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาแพร่หลายกว้างขวางขึ้นเรื่อย ๆ และดูเหมือนว่าจะเป็นเช่นนี้ไปอีกหลายปี เมื่อผู้สอนมีกำลังใจและโอกาสวิเคราะห์ การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชา และเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสม เท่าที่ผ่านมา ความสำเร็จของการสอนภาษาสำหรับสาขาวิชานี้สูงกว่าการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป โดยทั้งผู้สอนและผู้เรียนต่างมีความพอใจในการเรียนมาก แม้จะมีปัญหาขาดแคลนอุปกรณ์การสอน หนังสือ และครูผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว แต่การสอนภาษาสำหรับสาขาวิชาก็ได้ก้าวหน้าไปอย่างมั่นคง และมีการปรับปรุงดีขึ้นเรื่อย ๆ อันช่วยให้ครูเข้าใจถึงขบวนการเรียนการสอนโดยตลอดได้ดีขึ้น และได้ช่วยให้การเรียนการสอนภาษามีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แม้จะเป็นไปอย่างช้า ๆ

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย มยุรี สุขวิวัฒน์ ได้รวบรวมความมุ่งหมายของการเรียนการสอนโดยเรียงลำดับตามความสำคัญไว้ ดังนี้

1. เรียนเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับใช้ในการเสาะแสวงหาความรู้จาก ตำราและแหล่งวิชาการอื่น ๆ เพิ่มเติมจากที่มีในภาษาของตน
2. เรียนเพื่อให้เกิดความถนัด ความชำนาญในภาษาต่างประเทศนั้น เพื่อใช้ประกอบอาชีพต่อไป
3. เรียนเพื่อวัตถุประสงค์เดียวกับข้อ 2 แต่ให้มีความสามารถที่จะสอน ได้ด้วย
4. เรียนเพราะต้องการเรียน เพราะความอยากรู้ มิใช่เป็นเครื่องมือ หรือนำไปประกอบอาชีพ

จากการสำรวจคณะวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย จะพบความ มุ่งหมายในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังนี้ ¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ มยุรี สุขวิวัฒน์, "แนวคิดในการปฏิรูประบบการเรียนการสอนภาษา
ต่างประเทศในมหาวิทยาลัย," ธรรมศาสตร์ 2 (มิถุนายน-ตุลาคม 2515):

คณะวิชาที่เปิดสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย	ความมุ่งหมายในการเรียนการสอน			
	ขอ 1	ขอ 2	ขอ 3	ขอ 4
วิทยาศาสตร์	✓			
แพทยศาสตร์	✓			
วิศวกรรมศาสตร์	✓			
สถาปัตยกรรมศาสตร์	✓			
สังคมศาสตร์	✓			
พาณิชยศาสตร์	✓	✓		
ครุศาสตร์ หรือศึกษาศาสตร์	✓	✓	✓	
อักษรศาสตร์หรือศิลปศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์	✓	✓	✓	✓

อาจสรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยนั้น มีวัตถุประสงค์ที่จะให้เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้เป็นอันดับแรก ซึ่งน่าจะได้มีการส่งเสริมหาแนวทางที่จะทำให้การเรียนการสอนดังกล่าวบรรลุถึงจุดมุ่งหมายได้ดีที่สุด

ในค่านเกี่ยวกับผู้สอนนั้น บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้เสนอไว้ว่า ผู้สอนภาษาต่างประเทศมักมาจากผู้ใฝ่ใจทางด้านอักษรศาสตร์มากกว่าทางด้านวิทยาศาสตร์ แต่เมื่อเข้าประจำการทำงานที่ครูอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในระดับสูง ซึ่งผู้เรียนเป็นผู้ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในทางวิชาการหลายด้าน โดยเฉพาะทางด้านวิทยาศาสตร์ ดังนั้นครูอาจารย์ก็ควรที่จะมีแนวโน้มศึกษาภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนจะต้องใช้¹

¹ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, รวบรวมบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สำนักนายกรัชมุนตรี, 2513), หน้า 8.

จำเนียร พริบไหว ได้เสนอแนวโน้มนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย โดยกล่าวถึงสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงแนวการสอนว่า ความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยส่วนมากไม่ได้อยู่ที่ความสามารถในการพูด เพราะแทบจะไม่มีโอกาสนำทักษะการฟังและการพูดไปใช้นอกห้องเรียนเลย แต่ความจำเป็นในการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นสิ่งจำเป็นต่อการศึกษาในระดับสูงและในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาซึ่งตำราเรียนและเอกสารประกอบการเรียนต่าง ๆ ส่วนมากเป็นภาษาอังกฤษ จึงได้มีความเคลื่อนไหวในอันที่จะเปลี่ยนแนวการสอนจากภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) มาเป็นการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (English for Special Purpose) การสอนภาษาอังกฤษสำหรับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีหรือ EST (English for Science and Technology) และการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการหรือ EAP (English for Academic Purpose) ซึ่งทั้งหมดนี้มุ่งที่จะพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ถูกต้องรวดเร็ว ให้ความสามารถในการฝึกอ่านเชิงวิจารณ์ อ่านเพื่อตีความ สรุปความ หาใจความสำคัญ ลักษณะของเนื้อเรื่อง การจัดเรื่อง และจุดมุ่งหมายของผู้เรียน ทั้งนี้จึงได้มีการริเริ่มที่จะเปลี่ยนแปลงการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา โดยมีการสัมมนาในระดับชาติในปี พ.ศ. 2517 และสัมมนาระหว่างชาติในปีเดียวกัน ที่ประเทศสิงคโปร์ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการตื่นตัวที่จะเปลี่ยนแนวการสอนจากภาษาอังกฤษทั่วไปมาเป็นการสอนเพื่อฝึกทักษะการอ่าน และจากการสัมมนาครั้งล่าสุดเมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2521 ที่สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทำให้ทราบว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบในการสอนภาษาอังกฤษเกือบทุกสถาบันอุดมศึกษาได้เปลี่ยนแปลงหรือกำลังเปลี่ยนแปลงมาเป็นการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (EAP) มากขึ้น ¹

¹ จำเนียร พริบไหว, "แนวโน้มนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย," วารสารพัฒนบริหารศาสตร์ 18 (เมษายน 2521): 351-355.

เจ. ดี. คอร์บลัทธ (J. D. Corbluth) ได้ศึกษาเรื่องภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา และได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนไว้ว่า การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอาจทำได้สองแบบ คือ แบบแรกเป็นการเรียนการสอนที่ใช้ทฤษฎีการสอนแบบต่าง ๆ ซึ่งในปัจจุบันได้แก่การสอนแบบฟัง พูด (Audio-Lingual Method) ซึ่งจะเริ่มจากการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามลำดับ ไม่ว่าวัตถุประสงค์จะเน้นหนักไปทางด้านทักษะการอ่านหรือการเขียนก็ตาม ส่วนแบบที่สองซึ่งกลับมาเป็นที่นิยมอีกตั้งแต่ต้นศตวรรษนี้ คังปรากฏในผลงานของ เอช. อี. ปาล์มเมอร์ (H. E. Palmor) และ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) คือ แบบการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ใดเป็นพิเศษ เช่น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการอ่านในสาขาวิชาของตนโดยจะศึกษาเฉพาะด้านการอ่านเนื้อหาในสาขาวิชาของตนให้เกิดความชำนาญ และมักเป็นการจัดการเรียนการสอนภาษาในระดับสูง ซึ่ง คอร์บลัทธ ได้ให้ข้อคิดไว้ว่า

1. การจัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กับสาขาวิชาของผู้เรียนนั้น ผู้สอนควรมีความรู้สึกถึงสิ่งทั้งในคำภาษาและเนื้อหาที่จะสอน เนื่องจากการสอนภาษาเป็นเรื่องของการฝึกทักษะ แต่ในคำเนื้อหาวิชาเป็นการให้ความรู้ ถ้ามีผู้สอนที่มีความชำนาญในเรื่องทั้งสองก็จะทำให้การสอนเป็นไปตามจุดมุ่งหมายได้
2. ในการจัดการเรียนการสอน ควรจะคำนึงอยู่เสมอว่าเป็นการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหา มิใช่เป็นการสอนความรู้ในเนื้อหาวิชานั้น ๆ
3. ในการเรียนวิชาอื่น ๆ นั้น มีความเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด ถ้ามีการใช้ภาษาอังกฤษมากในวิชาอื่น ๆ ด้วย การจัดเนื้อหาที่สัมพันธ์กับสาขาวิชาผู้เรียน จะทำให้การจัดการเรียนการสอนแบบนี้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้มากขึ้น
4. การจัดเนื้อหาที่สัมพันธ์กับสาขาวิชาของผู้เรียน เป็นส่วนหนึ่งที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น แต่ก็ไม่อาจสรุปได้ว่าการสอดคล้องเนื้อหาอื่น ๆ

ทั่วไปลงไปบ้างจะทำให้ความสนใจของผู้เรียนลดลง เพราะอาจจะเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดจากการเรียนรู้แต่เพียงเรื่องเดียวได้¹

โปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย มี 3 แบบ คือ²

1. เป็นโปรแกรมของภาษาอังกฤษทั่วไป เช่น ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ต้องเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป 4 เทอม ส่วนปีสูง ๆ จึงเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกหรือวิชาเลือก

2. โปรแกรมแบบที่ตรงกันข้ามกับที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คือ เป็นโปรแกรมที่พยายามให้ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สำหรับนักศึกษาเตรียมแพทย์ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยมหิดล

3. เป็นแบบที่อยู่ระหว่าง 2 แบบแรก คือ เรียนภาษาอังกฤษทั่วไป 1 ปี แล้วเปลี่ยนเป็นภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาในปีที่ 2 เช่น ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

จากเอกสารข้างต้น แสดงให้เห็นถึงปัญหาและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับสูง ซึ่งอาจจะนำมาสรุปแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในอนาคตได้ว่า ความมุ่งให้สอดคล้องกับความต้องการและจุดประสงค์ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อความจำเป็นเฉพาะอย่างของผู้เรียน และความมุ่งให้ได้ประโยชน์แก่ผู้เรียนมากที่สุด จึงควรมหาวิธีให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์นั้น โดยอาจใช้นวัตกรรมที่กำลังเป็นที่นิยมในการสอนภาษา นั่นคือ การสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา

¹ J. D. Corbluth, "English or Special English?" English Language Teaching Journal 29 (July 1975): 277-285.

² Panninee Sagarik, "English for Academic Purposes in Thailand," p. 10.

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ได้มีผู้ทำการวิจัยและศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาในประเทศไทย พอที่จะสรุปได้ดังนี้

พ.ศ. 2503 ยุพดี สงค์ทิพย์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย" ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาอังกฤษนั้นได้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอให้เหมาะสมกับกาลสมัย
2. ปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายที่จะให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน
3. นักเรียนแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกัน ครูจึงควรพยายามสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนแต่ละระดับ เพื่อให้ นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน¹

พ.ศ. 2507 วัลลภา ศุนาลัย ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของนิสิตครูศาสตร์ หลักสูตร 4 ปี ปีการศึกษา 2507 ที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ" ผลการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

1. สาเหตุที่นิสิตชอบหรือไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ที่การเห็นประโยชน์ และสามารถนำไปใช้ได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ยุพดี สงค์ทิพย์, "ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

2. นิสิตส่วนใหญ่ไม่เข้าใจอย่างแจ่มชัดว่าหลักสูตรมีจุดมุ่งหมายอย่างไร จึงควรมีการอธิบายให้รู้ถึงนโยบายก่อนการเรียนการสอน

3. นิสิตเสนอให้มีการจัดชั้นเรียนใหม่ขนาดเล็กลง ¹

ในปีเดียวกันนี้ ประกอบ ทั้งคำ ใดทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 1, 2, 3 พ.ศ. 2507 คณะวิทยาศาสตร์ และ ครุศาสตร์ (วิทยาศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" ผลการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

1. อุปสรรคอันดับแรกของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ทั้ง 3 ปี ในการเรียนภาษาอังกฤษจะเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ เช่น พูควาษาอังกฤษเร็วเกินไป อธิบายคำยากเป็นภาษาไทยไม่ได้ ซึ่งก็ตรงกับความคิดเห็นของนิสิตครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 1

2. ปัญหาจากอุปกรณ์การสอนน้อย ที่มีอยู่แล้วใช้การได้ไม่ดี

3. ปัญหาจากพื้นความรู้ของนิสิตเองไม่ดี

4. เวลาเรียนและเวลาที่จะทบทวนวิชาภาษาอังกฤษมีน้อย ²

---

¹ วัลลภา ศุนาลัย, "ความคิดเห็นของนิสิตครุศาสตร์ หลักสูตร 4 ปี ปีการศึกษา 2507 ที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507).

² ประกอบ ทั้งคำ, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 1, 2, 3 พ.ศ. 2507 คณะวิทยาศาสตร์ และครุศาสตร์ (วิทยาศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507).

พ.ศ. 2515 ชนิษฐา กริมหา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค" ผลการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

1. นิสิตพอใจเนื้อหาวิชาที่จัดสอนเพราะใกล้เคียงกับเนื้อหาวิชาทางวิศวกรรมศาสตร์ที่กำลังเรียนอยู่ และเป็นประโยชน์ในการศึกษาคนควา อ่านหนังสือเพิ่มเติม
2. ทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ได้ดีที่สุดคือทักษะในการอ่าน
3. ทักษะที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ทักษะในการพูด
4. เนื้อหาวิชาที่เรียนควรเกี่ยวกับทางวิศวกรรมศาสตร์ และเรื่องอื่น ๆ ที่พบในชีวิตประจำวัน เช่น บทฝึกสนทนา ¹

พ.ศ. 2516 ฝอยผา กุญชร ณ อยุธยา ได้ทำการศึกษาลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา จากหนังสือ ตำราเรียน บทความและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า โครงสร้างที่ใช้กันมาก คือ Passive Voice และประโยคที่ขึ้นต้นด้วย "It" จากนั้นผู้วิจัยได้นำโครงสร้างดังกล่าวไปจัดสร้างเป็นวัสดุประกอบการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อใช้สอนภาษาอังกฤษสำหรับนิสิต ชั้นปีที่ 2 คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งนี้ได้นำเสนอแก่ศูนย์ภาษาอังกฤษขององค์การซีมีโอ (SEAMEO) ที่สิงคโปร์ (RELC) โปรแกรมนี้ประกอบด้วยคำอธิบาย ตัวอย่าง และแบบฝึกหัดชนิดต่าง ๆ ลักษณะของแบบฝึกหัดเป็นไปในรูปของการปรับเปลี่ยนที่คำในประโยค (Transformation) การทำ

---

¹ ชนิษฐา กริมหา, "ความคิดเห็นของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

กลุ่มคำหรือประโยคให้เป็นนามวลี (Nominalization) การรวมประโยคเข้าด้วยกัน (Combination) การแต่งประโยค (Production) และการเติมคำในช่องว่างให้เหมาะสม (Filling in the blanks)

พ.ศ. 2517 รัชณี จันทรมงคล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "แบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่" ผลการวิจัยพบโครงสร้างที่เป็นปัญหา เรียงตามลำดับ ดังนี้คือ

verb patterns; use of modals, objective relative pronouns, embedded questions, accord of subjects and verbs, passive voice, nouns and verbs, used as adjectives, use of some verbs, gerund, pronouns, use of some connections, quantity words, articles, no articles, prepositions, use of some adverbs

พ.ศ. 2517 สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัย ได้ทำการสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาของนักบริหารการศึกษา อาจารย์ และนักการศึกษาในสถาบันการศึกษาทั่วไป เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการ พบว่า ภาษา

¹ Foifa Kunjara Na Ayudhya, "Material for Teaching Certain Structures to Second Year Engineering Students of Chulalongkorn University," Paper presented to the SEAMEO Regional English Language Center, Singapore, 1973.

² รัชณี จันทรมงคล, "แบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517).

อังกฤษสำหรับสาขาวิชาเป็นสิ่งจำเป็น เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับเกษตรกรรม วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และกฎหมาย เป็นต้น จากการสำรวจครั้งนี้ยังพบด้วยว่าโปรแกรมภาษาอังกฤษที่มีอยู่ในขณะที่สำรวจนั้นไม่สนองความต้องการของผู้เรียน¹

พ.ศ. 2518 ประกายศรี โขสูงเนิน ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราวิศวกรรมศาสตร์ Strength of Materials โดย F. L. Singer และ Elements of Strength of Materials โดย S. Timoshenko และ D. H. Young" ผลการวิจัยวิเคราะห์โครงสร้าง พอสรุปได้ดังนี้คือ โครงสร้างเอกรรตประโยคที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุด 4 อันดับแรก คือ

1. S $\longrightarrow$ Nom₁ + V - t + Nom₂
2. S $\longrightarrow$ Passive Voice ของขอ 1
3. S $\longrightarrow$ Nom₁ + V - be + Nom₁
4. S $\longrightarrow$ Nom + V - be + Adj.

คำนประโยคซับซ้อนปรากฏว่าเป็นแบบสังกรประโยค ร้อยละ 72.48 เป็นแบบขอเนกรรตประโยค ร้อยละ 27.52

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ปราณี่ กุลละวณิชย์, "การสอนภาษาต่างประเทศ," คุรุปริทัศน์ 3 (มกราคม 2521): 47-48.

นามวลีแบบที่มีวลีปรากฏสูงสุด 4 อันดับแรก คือ

1. NP $\longrightarrow$ D + N
2. NP $\longrightarrow$ (D) -(adj) N + prep. + (D) (Adj) N
3. NP $\longrightarrow$ (D) Adj + N
4. NP $\longrightarrow$ (D) N + N

กริยาที่มีวลีในการปรากฏสูงสุด 4 อันดับแรก คือ

1. VP $\longrightarrow$ V - t + Nom
2. VP $\longrightarrow$ Passive Voice ของข้อ 1
3. VP $\longrightarrow$ V - be + Nom
4. VP $\longrightarrow$ V - be + Adj

พ.ศ. 2519 สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้สำรวจสภาพ
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา และได้สรุปว่า นิสิตนักศึกษาใน
ระดับอุดมศึกษาเห็นว่าไม่จำเป็นที่เขาจะต้องมีความสามารถในภาษาอังกฤษทุก ๆ
ด้าน แต่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ²

---

¹ ประกายศรี โขสูงเนิน, "การศึกษาโครงสร้างของประโยคและ
วลีภาษาอังกฤษในตำราวิศวกรรมศาสตร์ Strength of Materials โดย
F. L. Singer และ Elements of Strength of Materials โดย
S. Timoshenko และ D. H. Young" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2513).

² Panninee Sagarik, "English for Academic Purposes
in Thailand-an Overview," p. 12.

พ.ศ. 2519 มารศรี ภิรมย์ราช ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 ในเขตการศึกษา 2" ผลการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

1. ในหมวดภาษาอังกฤษนั้น อาจารย์ผู้สอนประสบปัญหาการจัดเนื้อหา เพราะเนื้อหาวิชาและกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดในหลักสูตรไม่ส่งเสริมให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และไม่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน

2. ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ถ้าจัดเนื้อหาสาระตามความสนใจ ภูมิภาค ความต้องการ และความสอดคล้องกับสภาพของสังคมแล้ว ปัญหาอาจเกิดขึ้นน้อยหรือไม่เกิดขึ้นเลย ¹

พ.ศ. 2521 งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค สำหรับนักศึกษาเทคนิคด้านช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง" ผลการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

1. ผู้สอนภาษาอังกฤษและหัวหน้าแผนกวิชาช่าง เห็นตรงกันว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษควรจัดให้สัมพันธ์กับวิชาชีพ

2. ควรมีประมวลการสอนกลางเป็นแกนร่วมกันทุกวิทยาเขต

3. ควรจัดสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ภาคเรียน ภาคละไม่ต่ำกว่า 2 คาบ ต่อสัปดาห์ โดยเน้นทักษะการอ่าน ²

¹ มารศรี ภิรมย์ราช, "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 ในเขตการศึกษา 2" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหาร การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

² งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี, "ประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับ นักศึกษาเทคนิคด้านช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหาร การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

งานวิจัยต่างประเทศ

มีผู้ทำการวิจัยและศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาในต่างประเทศไว้มากมาย ดังนี้คือ

ค.ศ. 1970 ปี ซี บรูคส์ (B. C. Brookes) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา หรือภาษาอังกฤษเทคนิคแก่นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ไฟฟ้า ชั้นปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษพบว่า สิ่งที่เป็นปัญหาอย่างมาก คือ ทักษะของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษา ผู้เรียนมีความคิดว่า เรื่องของภาษาหรือวรรณคดีนั้นอยู่ในโลกหนึ่ง และเรื่องของวิทยาศาสตร์ก็อยู่ในอีกโลกหนึ่ง เป็นการแบ่งแยกกันอย่างเด็ดขาด เรื่องของภาษาหรือวรรณคดีเป็นเรื่องของการเพ้อฝัน ส่วนเรื่องของวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องของความเป็นจริง ทักษะของผู้เรียนเช่นที่ว่านี้มีผลต่อการเรียนเป็นอย่างมาก เพราะผู้เรียนมักจะไม่ยอมรับสิ่งที่ครูอาจารย์สอน ปัญหาที่จะแก้ไขได้โดยการจัดเนื้อหาวิชาให้ตรงกับความสนใจของผู้เรียน เช่น ถ้าผู้เรียนเป็นนักศึกษาทางวิศวกรรม เนื้อหาควรที่จะเกี่ยวข้องกับทางวิศวกรรม

ค.ศ. 1971 อาร์ เอ โคลส (R. A. Close) ได้ทำการศึกษาพบว่า การจัดเนื้อหาวิชาใหม่มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสนใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะถ้าผู้เรียนเป็นนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพราะผู้เรียนประเภทนี้มักสนใจวิชาเอกของตนเป็นสำคัญ จะมีเวลาและมีความสนใจให้เฉพาะกับภาษาอังกฤษที่ตนสามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ในวิชาเอก

---

¹ B. C. Brookes, "Teaching English to Scientists and Engineers," The Teaching of English (London: Oxford University Press, 1970), p. 14.

ของคน จะไม่มีความสนใจมากกับภาษาอังกฤษทั่วไป เนื่องจากความสำคัญในการจัดเนื้อหาวิชาดังกล่าว จึงควรมีความร่วมมือกันระหว่างอาจารย์ผู้สอนทางภาษาและทางวิทยาศาสตร์ในการจัดเนื้อหาวิชา ความร่วมมือดังกล่าวจะทำให้การแบ่งแยกกันระหว่างศิลปศาสตร์กับวิทยาศาสตร์หมดไป ¹

ค.ศ. 1975 ชาลส์ ยูจีน ลุก (Charles Eugene Luke) ได้ทำการสำรวจการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเท็กซัสเหนือ ในประเทศสหรัฐอเมริกา เกี่ยวกับความคิดเห็นและการแก้ไขปัญหของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่ามีปัญหาในด้านความเหมาะสมของห้องเรียน ความสามารถในการสอนของครู และในเรื่องเนื้อหาวิชาที่จัดสอน นักศึกษามีความสนใจและอยากจะเรียนเนื้อหาที่สอดคล้องกับความต้องการของตน ในด้านประโยชน์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นักศึกษาเชื่อว่าภาษาอังกฤษที่เรียนให้ประโยชน์น้อยในการเรียนในมหาวิทยาลัยและในชีวิตภายหลัง ²

จอห์น อี แล็คสตรอม และคณะ (John E. Lackstrom, et al.) แห่งมหาวิทยาลัยวอชิงตัน ได้เผยแพร่ผลการศึกษาวิจัยโครงสร้างในภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาที่เป็นปัญหาสำคัญในหมู่นักศึกษาต่างชาติ โดยได้ทดลองใช้แบบเรียนไวยากรณ์อังกฤษ ชื่อ Mastering American English แต่งโดย เฮเคน พิลกริม และ แฮกการ์ด (Hayden, Pilgrim, Haggard) สอนการใช้

¹ R. A. Close, "The English We Use for Science," ELT Documents (London: English Teaching Information Center, 1971), p. 8.

² Charles Eugene Luke, "A Concept of Teaching Undergraduate Adults in Freshman and Sophomore English," Dissertation Abstract 35 (March 1975): 6101-A.

กาลและหัวข้อไวยากรณ์ต่าง ๆ แก่นักศึกษาต่างชาติ ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยวอชิงตัน และพบว่าแม่แบบเรียนไวยากรณ์ดังกล่าวจะเป็นที่ยอมรับกันมากที่สุด แต่ทั้งคำอธิบายและแบบฝึกหัดก็ไม่สนองความประสงค์ของผู้เรียน เพราะประโยคที่ฝึกไม่มีเนื้อหาความรู้ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ และหัวข้อไวยากรณ์ที่เรียนก็ไม่สัมพันธ์กับความหมายและเนื้อหาของบทเรียน เช่น มีการเน้นบุคลกรมากกว่าสิ่งของ ซึ่งมีใช้ลักษณะของภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์¹

แอลัน เมานท์ฟอร์ด (Alan Mountford) ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความ (discourse analysis) และการดัดแปลงบทอ่านสำหรับภาษาอังกฤษ เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในภายหลัง เขาได้ให้ข้อคิดว่าการวิเคราะห์ข้อความมีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนอ่าน และเสนอแนะให้นำไปใช้กับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา เพื่อช่วยให้อ่านเข้าใจมากยิ่งขึ้น²

---

¹ John E. Lackstrom, Larry Selinker, and Louis P. Trimble, "Grammar and Technical English," The Art of TESOL, Selected Articles from the English Teaching Forum, Part Two (Washington, D.C., 1975), pp. 251-259.

² Alan Mountford, "The Notion of Simplification and Its Relevance to Materials," in Teaching English for Science and Technology, ed. Jack C. Richards (Singapore: Singapore University Press, 1976), p. 50.

เอส เอช.โอ โทมอน (S. H. O. Tomon) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไนจีเรีย พบว่า สาเหตุอันดับแรกของความต้องการการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและการติดต่อกับต่างประเทศ นอกจากนี้แล้วการรู้ภาษาอังกฤษยังเป็นการได้เปรียบและทำให้ผู้ที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ที่ไม่มี¹

นายเยฟ คาร์มา (Nayef Kharma) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษในระดับกลาง ในประเทศคูเวต พบว่า ความสนใจและแรงจูงใจของผู้เรียนขึ้นอยู่กับครูผู้สอน และชนิดของเนื้อหาที่ผู้สอนว่ามีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากเพียงใด²

ค.ศ. 1976 เซลิงเกอร์ และ หลุยส์ ทริมเบิล (Selinker and Louis Trimble) แห่งมหาวิทยาลัยยอชิงตัน ได้เผยแพร่ผลการศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะของภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา เพื่อจัดหลักสูตรสำหรับนักศึกษาต่างประเทศในแขนงวิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวาทพฤติกรรมการ (Speech Acts or Communicative Acts or Rhetorical Acts) และไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา สิ่งนี้

¹ S. H. O. Tomon, "A Diachronic and Synchronic Study of the Motivation for Learning English in Nigeria," English Language Teaching Journal 31 (January 1977): 149-158.

² Nayef Kharma, "Motivation and the Young Foreign Language Learner," English Language Teaching Journal 31 (January 1977): 103-111.

ทั้งสองสนใจ คือ การเลือกใช้กาล ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อโครงสร้างผิวในภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาอย่างมาก และได้สรุปผลการค้นคว้าว่า การเลือกใช้กาลนั้นมีได้ขึ้นอยู่กับวาทพฤติกรรมการของข้อความทั้งหมด¹

ค.ศ. 1977 บัลธาซาร์ พอล ลิโวติ (Balthasar Paul Livoti) ได้ทำการวิจัยตัวแปรที่มีความเกี่ยวข้องกับทัศนคติของการเรียนภาษาอังกฤษในเปอร์โตริโก จากการศึกษาประชากรที่เป็นนักเรียน จำนวน 200 คน โดยใช้แบบสอบถามทัศนคติและแบบสอบถามธรรมดา พบว่า ผู้ปกครองมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้เรียนยังเห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาก เพราะมีประโยชน์ในอนาคตและช่วยในการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย²

---

¹ Larry Selinker and Louis Trimble, "Scientific and Technical Writing: The Choice of Tense," English Teaching Forum 16 (October 1976): 22-26.

² Balthasar Paul Livoti, "Variables Associated with Attitude Toward Learning English in Public Schools of Peutorico," Dissertation Abstract 38 (October 1977): 1943-A.